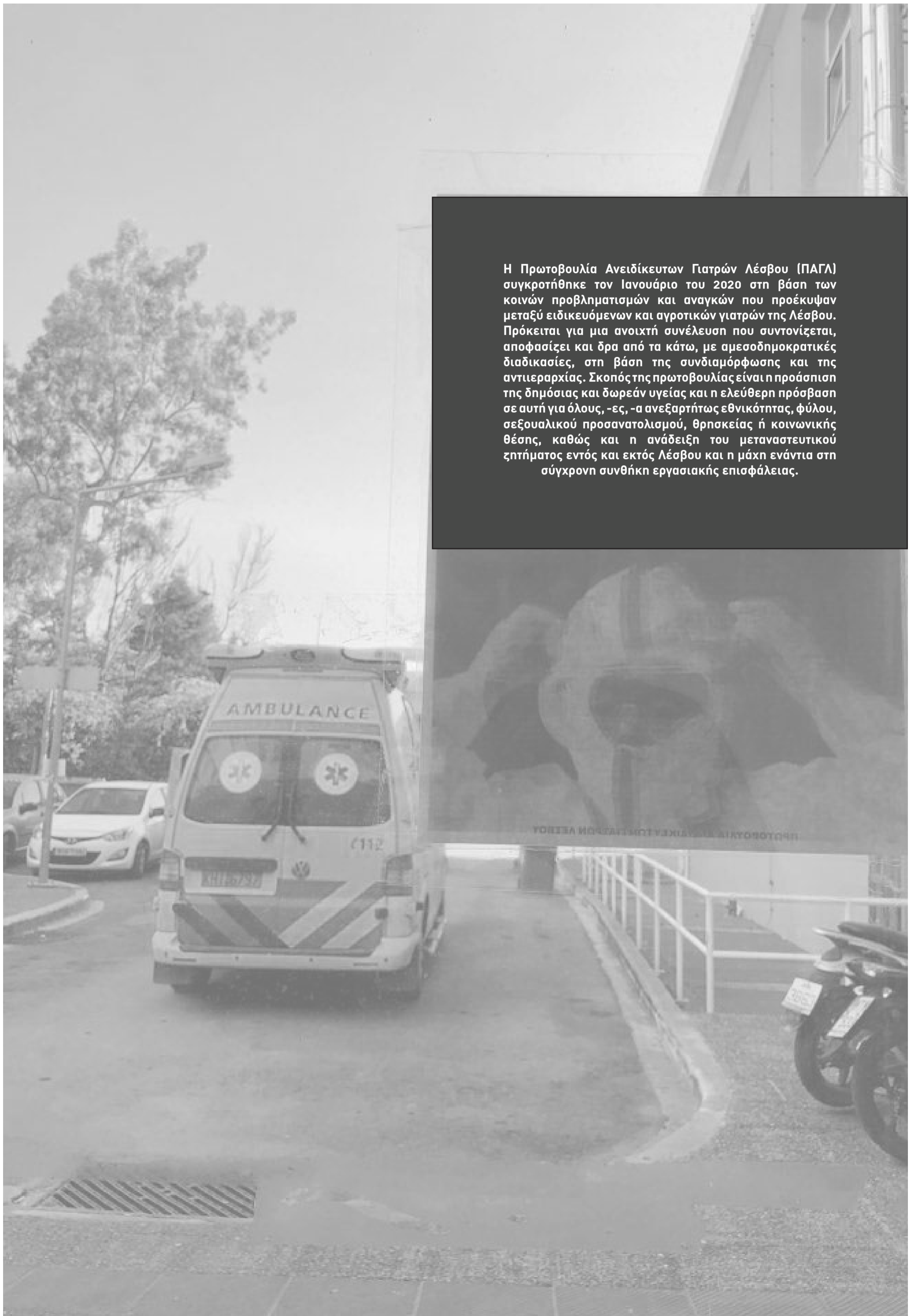


ParanoVirus

Πρωτοβουλία Ανεξίτητων Γιατρών Λέσβου



Η Πρωτοβουλία Ανειδίκευτων Γιατρών Λέσβου (ΠΑΓΛ) συγκροτήθηκε τον Ιανουάριο του 2020 στη βάση των κοινών προβληματισμών και αναγκών που προέκυψαν μεταξύ ειδικευόμενων και αγροτικών γιατρών της Λέσβου. Πρόκειται για μια ανοιχτή συνέλευση που συντονίζεται, αποφασίζει και δρα από τα κάτω, με αμεσοδημοκρατικές διαδικασίες, στη βάση της συνδιαμόρφωσης και της αντιεραρχίας. Σκοπός της πρωτοβουλίας είναι η προάσπιση της δημόσιας και δωρεάν υγείας και η ελεύθερη πρόσβαση σε αυτή για όλους, -ες, -α ανεξαρτήτως εθνικότητας, φύλου, σεξουαλικού προσανατολισμού, θρησκείας ή κοινωνικής θέσης, καθώς και η ανάδειξη του μεταναστευτικού ζητήματος εντός και εκτός Λέσβου και η μάχη ενάντια στη σύγχρονη συνθήκη εργασιακής επισφάλειας.





Εντός του διαστήματος των τελευταίων μηνών παρατηρούνται ριζικές αλλαγές στην ιδιωτική και δημόσια ζωή, στο πλαίσιο της απειλής από έναν νέο ιό. Λόγος γίνεται για τον **SARS-CoV-2** και την οφειλόμενη σε αυτόν πανδημία, που έχει ήδη οδηγήσει σε εκατοντάδες χιλιάδες θανάτους, αποτελώντας πρωτοφανή κίνδυνο για τη δημόσια υγεία παγκοσμίως. Η κατάσταση αυτή δημιουργεί μια ιδιαίτερη κοινωνικοπολιτική συνθήκη, εντός της οποίας **παρατηρείται έξαρση των κοινωνικών και οικονομικών ανισοτήτων**, ενώ το κλίμα ανασφάλειας που δημιουργεί η άμεση απειλή από τον ιό, φαίνεται να αποτελεί εύφορο έδαφος για την προώθηση - στο όνομα της πρόληψης, μέτρων με σαφή πολιτικά και οικονομικά χαρακτηριστικά.

Ως συνέλευση, κρίνουμε θεμιτό να συζητήσουμε και να αναλύσουμε κάποιες από τις τρέχουσες εξελίξεις και τις επιπτώσεις αυτών, υπό το πρίσμα της ταυτότητάς μας αφενός ως πολιτικών υποκειμένων και αφετέρου ως εργαζομένων στο χώρο της υγείας, που αυτή τη στιγμή βρίσκεται στο προσκήνιο. **Χωρίς καμία πρόθεση υποβάθμισης του κινδύνου που αποτελεί για την υγεία ο κορονοϊός, πιστεύουμε ότι τα μέτρα που χρησιμοποιούνται για τον περιορισμό της πανδημίας και που με τη συμβολή των Μ.Μ.Ε. παρουσιάζονται ως αδιαπραγμάτευτα και αδιαμφισβήτητα, πλήττουν ανοικτά τις διαχρονικά μη προνομιούχες κοινωνικές ομάδες, ενώ ταυτόχρονα είναι πρακτικά αδύνατο να εφαρμοστούν από τα άτομα που ανήκουν σε αυτές.**



Καραντίνα και (αυτο)Επιτήρηση

Η επιβολή καραντίνας στους πληθυσμούς αποτελεί έναν -αμφιλεγόμενο όσον αφορά την αποτελεσματικότητά του στη μακροπρόθεσμη διαχείριση- τρόπο περιορισμού της εξάπλωσης μιας νόσου. Ενώ έχει εφαρμοστεί και στο παρελθόν - σε άλλοτε άλλο βαθμού χωρική έκταση και χρονική διάρκεια - καραντίνα παγκόσμιας κλίμακας είναι η πρώτη φορά που εφαρμόζεται, κλείνοντας περισσότερα από 3 δις ανθρώπους στα σπίτια τους. Το μέτρο αυτό υιοθετήθηκε μαζικά από τα περισσότερα κράτη ως πρωταρχική και σε ορισμένα, μοναδική πολιτική για την αντιμετώπιση της πανδημίας από τον ιό SARS-CoV-2.

Στην Ελλάδα του «μαζί τα φάγαμε», όπου η μετακύλιση πολιτικών ευθυνών από το κράτος στους πολίτες είναι γνωστή τακτική, **η τωρινή κυβέρνηση της ΝΔ έθεσε και αυτή από την αρχή τη σημασία της ατομικής ευθύνης των πολιτών στην πρώτη γραμμή για την αντιμετώπιση της πανδημίας** - επικαλούμενη κάποια επιστημονικότητα - σε μία προσπάθεια άντλησης πολιτικής υπεραξίας για την επόμενη μέρα. Με την εφαρμογή του social distancing, του δόγματος «μένουμε σπίτι», της απαγόρευσης συναθροίσεων και μετακινήσεων και των υπόλοιπων ατομικών μέτρων, **μετατέθηκε το πρόβλημα στις συνειδήσεις και τα σώματα των πολιτών, φορτώνοντας τους φόβο, ενοχή και μια σαθρή αλληλεγγύη από τα πάνω, που εξελίσσεται σε κοινωνική ανθρωποφαγία.** Ενώ λοιπόν τα άτομα φαίνεται να αφομοιώνουν τη συνθήκη γενικευμένου πανικού που προβάλλεται από την κυρίαρχη αφήγηση, ενσωματώνοντας τη λογική των κυβερνητικών μέτρων ως μοναδική διέξοδο «σωτηρία», αποσιωπήθηκε το μεγάλο κομμάτι της κρατικής ευθύνης.

Στο κομμάτι της αστυνόμευσης, με την έλευση του κοροναϊού και την έναρξη εφαρμογής των περιοριστικών μέτρων, η υγειονομική κρίση φάνηκε να μετατρέπεται περισσότερο σε μία κρίση ασφάλειας. Μετά την απαγόρευση κυκλοφορίας η αστυνομική παρουσία στους δρόμους των πόλεων και των χωριών μας έγινε πιο αισθητή από ποτέ, ενώ ο κρατικός παρεμβατισμός αυξήθηκε, λαμβάνοντας χαρακτήρα άμεσα τιμωρητικό με την εφαρμογή προστίμων στα «απείθαρχα» άτομα. Ταυτόχρονα, οι αποφάσεις για επιστράτευση 264 νέων περιπολικών και αύξηση της φύλαξης των συνόρων με πρόφαση τους «μολυσμένους εισβολείς» ήρθαν σε ευθεία αντιπαραβολή με τη μηδαμινή μέριμνα για την υγεία.

Έτσι, με την επίφαση της ασφάλειας και την επίκληση μιας επιστημονικής αλήθειας, η δικαιοδοσία των φορέων της «τάξης» διευρύνθηκε, καθιστώντας τους ελέγχους ως νέα κανονικότητα και την αστυνομική αυθαιρεσία και βία ως καθημερινές πρακτικές. **Προσωπικές ελευθερίες και αυτοδιάθεση προβάλλονται τώρα ως εχθροί του «κοινού καλού» και της δημόσιας υγείας και κρίνεται σκόπιμο να κατασταλούν, ή να περιοριστούν σε αυτές που κρίνονται ως «απολύτως απαραίτητες».** Για εμάς, αυτό το καθεστώς εκτάκτου ανάγκης που διαμορφώνεται είναι βαθιά προβληματικό, τόσο στην καθιέρωση του και την πειθάρχηση των μαζών σε αυτό, όσο και στα κίνητρα και το περιεχόμενο των ελευθεριών που περιορίζονται. Παράλληλα, ελλοχεύει ο σημαντικός κίνδυνος της εργαλειοποίησης της συλλογικής εμπειρίας, που προκύπτει από αυτό, για εκ νέου χρήση στο μέλλον.

Είδαμε λοιπόν εν μέσω καραντίνας ότι η ελληνική κυβέρνηση **αντί να προχωρήσει στην ενίσχυση του ήδη υποβαθμισμένου ΕΣΥ, τη διασφάλιση των βασικών αναγκών (υγεία, στέγαση, τροφή) για όλους ανεξαιρέτως και τη θωράκιση των εργασιακών δικαιωμάτων, έριξε το βάρος στην ατομική ευθύνη, έδρασε αυξάνοντας τον έλεγχο και τα μέσα καταστολής, ενίσχυσε το ιδιωτικό κεφάλαιο (ιδιωτικές κλινικές, Μ.Μ.Ε.), σκλήρυνε περισσότερο τις ήδη υπάρχουσες συνθήκες εργασιακής επισφάλειας και παρέλειψε από κάθε σχεδιασμό τις μη προνομιούχες κοινωνικές ομάδες (μετανάστες, Ρομά, Α.Μ.Ε.Α. κλπ.).** Παράλληλα, η κρίση αντιμετωπίστηκε ως ευκαιρία για να περάσουν «κάτω από το τραπέζι» αποφάσεις που διαφορετικά θα έβρισκαν ισχυρή αντίσταση, όπως το νέο πολυνομοσχέδιο για την παιδεία, η εκ νέου ενεργοποίηση του Τ.Α.Ι.Π.Ε.Δ. και η συνέχιση ιδιωτικοποιήσεων λιμανιών που είχαν μπει στον πάγο, η δημιουργία νέων κλειστών κέντρων κράτησης προσφύγι(ισσ)ων και μεταναστ(ρι)ών, η οποία είχε προηγουμένως ανασταλεί.

Μ.Μ.Ε. ως Φερέφωνο μιας Εγγαστρίμυθης Κυβέρνησης

Θα ήταν παράλειψη να μην αναφερθούμε στον καίριο ρόλο που επιτέλεσαν και επιτελούν τα Μ.Μ.Ε. στη διαχείριση της πανδημίας. Έχοντας απομυζήσει μεγάλα ποσά κρατικού χρήματος, τα Μ.Μ.Ε. ανέλαβαν για άλλη μια φορά τη βρώμικη δουλειά της **προώθησης της κυβερνητικής προπαγάνδας και της διασποράς του τρόμου.**

Αρχικά, σε μία προσπάθεια να στηριχθεί το οικοδόμημα της ατομικής ευθύνης των πολιτών και να εξασφαλιστεί η διαιώνιση αυτής της αφήγησης, τα τηλεοπτικά κανάλια ενισχύθηκαν από το κράτος με 11.000.000€ αρχικά, συν 9.000.000€ επιπλέον στη συνέχεια, για την προβολή της καμπάνιας «Μένουμε Σπίτι», η οποία σε μια συνθήκη εκτάκτου ανάγκης όπως αυτή δεν νοείται να συμβαίνει, ενώ προβλέπεται και νομικά να είναι δωρεάν. Επίσης, σε συνέχεια μνημονιακών πολιτικών εγκρίθηκε και φέτος η αναβολή της απόδοσης φόρου επί διαφημιστικών εσόδων για 6 ιδιωτικά κανάλια κατά 20%, χαρίζοντας στην ουσία σε ανώνυμες εταιρείες με τεράστιους ετησίους τζίρους την υποχρέωση καταβολής στο κράτος περί των 50.000.000€, ενώ οι ίδιες εταιρείες απαλλάχθηκαν πλήρως από την ανάγκη καταβολής της δόσης 21.000.000€ για τηλεοπτικές άδειες. Ταυτόχρονα, η συμπερίληψη των ιδιωτικών εταιριών Μ.Μ.Ε. στις Κ.Α.Δ., που σήμανε πρακτικά την μη απόδοση του ήδη πετσοκομμένου δώρου Πάσχα στις εργαζόμενες και στους εργαζομένους σε αυτά, προστάτευσε ακόμη περισσότερο τα συμφέροντα των καναλαρχών.

Ανταποκρινόμενα στον ρόλο τους ως φορείς του λόγου της εξουσίας και ανταποδίδοντας την πολιτική γενναιοδωρία από πλευράς κράτους, τα κυρίαρχα Μ.Μ.Ε. ταυτίζουν πλήρως την προσέγγιση της ενημέρωσης με την κυβερνητική γραμμή. **Καθημερινά βλέπουμε να εκτυλίσσεται μία προπαγάνδα τρόμου, όπου κυριαρχούν το δόγμα «Μένουμε Σπίτι», η πειθάρχηση, η υπερπροβολή της τιμωρίας, της ανυπακοής και μια εμμονική καταγραφή θανάτων και νοσούντων, επικαλούμενη μία κυβερνητικά προσκείμενη επιστημονική αυθεντία. Παραλείπεται συνεχώς και σκόπιμα η αληθινή καταγραφή της κατάστασης του Ε.Σ.Υ. και αποσιωπούνται τα πραγματικά αιτήματα των εργαζομένων στην υγεία (βλ. μη προβολή από την Ε.Ρ.Τ. της συνέντευξης τύπου της Ο.Ε.Ν.Γ.Ε.).**

Παράλληλα επιχειρείται μία αποτίμηση της αποτελεσματικότητας της διαχείρισης της πανδημίας μέσω επιλεκτικής σύγκρισης της Ελλάδας με χώρες με διαφορετικά κοινωνικοοικονομικά και γεωγραφικά χαρακτηριστικά, όπου η έκβαση ήταν δυσμενέστερη (Ιταλία, Ισπανία, Η.Π.Α.), με προφανή στόχο την ανάδειξη της εδώ πολιτικής ως εύστοχης και επιτυχημένης. Ψευδείς ειδήσεις και κατευθυνόμενες αναλύσεις έρχονται να πλαισιώσουν το γενικό κλίμα τρομοκρατίας, με δημοσιογράφους να μιλούν για «βάρκες μολυσματικών προσφύγων» απεσταλμένες από τον Ερντογάν, και για «προτίμηση» του κοροναϊού σε Αφροαμερικανούς ξενιστές κ.α.

Για εμάς, η στάση των Μ.Μ.Ε. στη συγκεκριμένη συγκυρία δεν αποτελεί έκπληξη, παρά έρχεται να επιβεβαιώσει στα μυαλά μας τη στενή διαχρονική σχέση αλληλεξάρτησης μεταξύ του κράτους και των οικονομικών ελίτ που κρατούν τα νήια τους. Μας είναι σαφές ότι με την σκόπιμη παραποίηση γεγονότων -απείθαρχοι, διόδια, παραλία Θεσσαλονίκης- στηρίζουν και προωθούν τις κυβερνητικές επιταγές, προετοιμάζοντας το έδαφος για τα επόμενα μέτρα-απαγόρευση συναθροίσεων, απαγόρευση κυκλοφορίας, κλείσιμο δημόσιων χώρων αντίστοιχα (βλ. και δήλωση Χρυσοχοϊδη που επικροτεί τη διαστρέβλωση ως αναγκαία για την απόλυτη πειθάρχηση του λαού στα μέτρα). **Θεωρούμε τα κυρίαρχα Μ.Μ.Ε. υπαίτια για την διαιώνιση της κατάστασης απροσδιόριστου πανικού που προωθείται από το κράτος.** Ο καθημερινός βομβαρδισμός του κοινού με εκτενείς αναλύσεις των χαρακτηριστικών των πληττόμενων υποκειμένων και των συνθηκών που οδηγούν στη διασπορά και στα οποία το κάθε άτομο μπορεί δυνητικά να ανήκει, αυξάνουν τον φόβο του εαυτού και ενδυναμώνουν το φόβο προς τον «Άλλο», την κοινωνική ανισότητα και τη ρουφιανιά.

Πανδημία και Εργασιακή Επισφάλεια

Παρά τις προσπάθειες αναλυτών, κυβερνήσεων και διεθνών και εγχώριων Μ.Μ.Ε. να παρουσιάσουν την πανδημία του κορωνοϊού σα μια νέα φυσική καταστροφή, εμείς αντιλαμβανόμαστε ότι δεν πρόκειται για άλλη μια κακοτυχία που «βρήκε την ανθρωπότητα». **Θεωρούμε ότι δεν είναι ο παγκόσμιος ή κάποια νυχτερίδα που γέννησαν την επιδημία, είναι η ίδια η καπιταλιστική ανάπτυξη, που με τους εντατικοποιημένους ρυθμούς της, ισοπεδώνει στο διάβα της ολόκληρα οικοσυστήματα και την ανθρώπινη ύπαρξη.** Πιάνοντας το νήμα της εξέλιξης της επιδημίας από την αρχή του, βλέπουμε ότι ο ιός εισήχθη στην ανθρώπινη αλυσίδα στην επαρχία Χουμπέι της Κίνας που αποτελεί μία από τις πιο ζωτικές βιομηχανικές-αγροτοκτηνοτροφικές ζώνες για τον κινεζικό καπιταλισμό, εκεί όπου εκατοντάδες χιλιάδες εργάτριες, στιβαγμένες σε συνθήκες θερμοκηπίου εργάζονται χωρίς κανένα μέτρο προστασίας-προσωπικής υγιεινής, με εξοντωτικά ωράρια, στο βωμό της γιγάντωσης της κερδοφορίας του κεφαλαίου.

Κάπως έτσι, μέσα από τις παγκοσμιοποιημένες πολυεθνικές δυτικές οικονομίες, ο ιός έφτασε και στην Ευρώπη. Παρατηρούμε ότι ο μηχανισμός καθώς και η γεωγραφική κατανομή της εξάπλωσης της επιδημίας δεν ήταν καθόλου τυχαία, όπως φάνηκε από την ακαριαία εξάπλωσή της στα εργοστάσια της Β. Ιταλίας, όπου έμελλε να μετατραπούν σε νεκροταφεία εργατριών. **Απ' την Αμερική των «τεράτων» (Amazon, General Electric) μέχρι τα εργοστάσια της Λομβαρδίας και τις κατασκευαστικές βιομηχανίες της Ισπανίας, η διαταγή «δούλευε μέχρι να νοσήσεις, ή μέχρι να πεθάνεις» ήταν καθολική και το ελληνικό κράτος και κεφάλαιο την υιοθέτησαν πιστά.** Έτσι λοιπόν και εδώ, οι αλυσίδες παραγωγής, παρά τα ήδη ζοφερά στατιστικά που καταγράφονταν, δεν σταμάτησαν στιγμή τα γρανάζια τους. Μερικά χαρακτηριστικά παραδείγματα είναι αυτό του νεκρού εργάτη στη ΒΙ.ΠΕ. Σίνδου, το πλήρωμα πλοίου που νόσπησε και παρέμεινε εγκλωβισμένο για 24ωρα χωρίς διενέργεια τεστ (ANEK lines) οι συγκομιδές της Μανωλάδας που συνέχισαν, με τους/τις εργάτριες να στιβάζονται σε αυτοσχέδιες παράγκες των 10 και 20 ατόμων, όπως και η περίπτωση της Teleperformance όπου οι εργαζόμενοι-ες κατήγγειλαν την παντελή απουσία μέτρων υγιεινής και τον εξαναγκασμό τους να συνεχίσουν να εργάζονται ακόμα και άρρωστοι-ες σε ειδικά διαμορφωμένους χώρους.

Ταυτόχρονα, ενώ οι εργαζόμενοι-ες στην υγεία ηρωποιούνταν και δέχονταν υποκριτικά χειροκροτήματα, οι εργαζόμενοι-ες στην παραγωγή τροφίμων και φαρμάκων, οι υπάλληλοι στα σουπερμάρκετ, οι διανομείς και οι ταχυμεταφορείς, που είναι αυτοί που ουσιαστικά εξασφαλίζουν την επιβίωση της κοινωνίας σε αυτή τη φάση, είδαν να εντατικοποιούνται τα ωράριά τους και να αυξάνεται ο φόρτος εργασίας τους. Όπως μαρτυρούν εκατοντάδες καταγγελίες, δεν τους παρέχονταν ούτε τα στοιχειώδη μέτρα ατομικής προστασίας, την ίδια στιγμή που ο τζίρος των κλάδων αυτών ανέβαινε εκθετικά. Καθίσταται λοιπόν σαφές ότι **ήταν στρατηγική επιλογή και του κράτους ποιες επιχειρήσεις θα κλείσουν και ποιες θα παραμείνουν ανοιχτές εν μέσω καραντίνας**, κάτι που καταδεικνύει με τον πιο ξεκάθαρο τρόπο ποιες ζωές είναι άξιες προστασίας και ποιες όχι.

Με το ξέσπασμα της επιδημίας στη χώρα μας, αναπτύχθηκε μια ρητορική «κοινού πολέμου» απέναντι σε έναν «αόρατο εχθρό». Κληθήκαμε δηλαδή να δείξουμε «ομοψυχία» και «εθνική ενότητα» την ίδια στιγμή που προωθούνταν μια σειρά βαθύτατα αντεργατικών μέτρων προς όφελος αποκλειστικά του κεφαλαίου, μέτρων που πλήττουν το εισόδημα, τις εργασιακές σχέσεις και συνολικά τα δικαιώματα των εργαζομένων.

Είδαμε στο όνομα της επιδημίας και μάλιστα μέσω Π.Ν.Π. να γίνεται **αναστολή συμβάσεων εργασίας** σε 500.000 εργαζόμενους-ες. Αυτοί-ες οι σε συνδυασμό με αυτούς-ες που δούλευαν μαύρα και ανασφάλιστα και αφέθηκαν στη μοίρα και στη διάθεση του κάθε εργοδότη, διόγκωσαν ακόμα περισσότερο τον ήδη μεγάλο αριθμό ανέργων στη χώρα. Είδαμε **απολύσεις** στον ιδιωτικό τομέα να λαμβάνουν χώρα ακόμα και με sms, όπως έγινε στην εταιρεία Swissport/Skyserv στο Ελ. Βενιζέλος (300 σε αριθμο) αλλά και στο δημόσιο, όπου δεν δίστασαν να απολύσουν τους 17 συμβασιούχους της Υπηρεσίας Ασύλου, μεταξύ αυτών και μέλη του Σωματείου.

Είδαμε **νέες μορφές ελαστικής εργασίας**, όπως την εκ περιτροπής εργασία των υπόλοιπων εργαζομένων με συνεπακόλουθη περικοπή -50% του μισθού τους και πλειάδα άλλων εργοδοτικών αυθαιρεσιών (π.χ. άρση των Σ.Σ.Ε., κατάργηση 4 ολόκληρων μισθών στους εργαζόμενους στη Λ.Α.Ρ.Κ.Ο.). Είδαμε επίσης την **απαλλαγή της εργοδοσίας από μισθολογικές και ασφαλιστικές υποχρεώσεις και τη θεσμοθέτηση αντί μισθού ενός ψωροεπιδόματος πείνας** των 800 ευρώ για 45 μέρες (533 ευρώ/μήνα), δηλαδή την επαναφορά κάποιου είδους υποκατάστατου μισθού, ενός ποσού που δε φτάνει ούτε για ζήτω. Να σημειωθεί εδώ πως κλάδοι όπως οι καλλιτέχνες έμειναν «εκτός» αυτού του επιδόματος καθώς μάλλον δεν θεωρούνται χρήσιμοι αυτή τη στιγμή στην παραγωγική αλυσίδα. Την ίδια στιγμή που υπάρχει τεράστια απόλεια εισοδήματος των χαμηλόμισθων εργαζομένων, οι υποχρεώσεις τους σε δάνεια, λογαριασμούς, ρυθμίσεις ασφαλιστικών εισφορών και άλλων χρεών, παραμένουν ενεργές. **Πρόκειται λοιπόν για μια συνολική υποβάθμιση του βιωτικού επιπέδου σχεδόν 1εκ. ανθρώπων σηματοδοτώντας μια ολομέτωπη επίθεση στα κατώτερα οικονομικά στρώματα.**

Όση ολιγωρία έδειξε το κράτος για την προάσπιση της δημόσιας υγείας και των εργαζομένων, άλλο τόσο γρήγορα και αποτελεσματικά έσπευσε να ενισχύσει το κεφάλαιο. Ήδη από τις πρώτες μέρες της επιδημίας η κυβέρνηση επιδόθηκε σε έναν χορό εκατομμυρίων με αποδέκτες εφοπλιστές-πλοιοκτήτες, μεγαλοκαναλάρχες, (περίπου 21 εκατ. ευρώ) εργολάβους διοδίων (3.5 εκατ. ευρώ) και εταιρείες τηλεκατάρτισης (54 εκατ. ευρώ, με το τραγελαφικό αποτέλεσμα που είδαμε...). Υπέρογκα ποσά της τάξης των 11εκ. συν 9εκ. δόθηκαν στα συστημικά ΜΜΕ για να προπαγανδίζουν ανενόχλητα την έκτακτη ανάγκη που μας ήθελε «ενωμένους-ες» και πειθαρχημένους-ες να δουλεύουμε στο σπίτι. Αντίστοιχα ποσά δόθηκαν στους κλινικάρχες, που δεν παραχώρησαν στο κράτος ούτε μια ΜΕΘ για νοσηλεία περιστατικού κορωνοϊού, και για όσες παραχώρησαν για νοσηλεία άλλων περιστατικών, έλαβαν αποζημίωση. Από την επιλεκτική γενναιοδωρία της κυβέρνησης δε θα μπορούσαν να λείπουν και όλοι οι μηχανισμοί καταστολής που έπρεπε να ενισχυθούν και μάλλον να επιβραβευθούν μέσω ειδικών επιδομάτων για την συμβολή τους στην διαφύλαξη της «τάξης» και την πραγμάτωση αυτού του ιδιότυπου καθεστώτος έκτακτης ανάγκης των τελευταίων μηνών.

Στην πρωτόγνωρη αυτή συγκυρία της πανδημίας, της εξελισσόμενης υγειονομικής αλλά και κοινωνικοοικονομικής κρίσης, όπου κυβέρνηση και κεφάλαιο οξύνουν ακόμη περισσότερο την επίθεση στα εργασιακά κεκτημένα, ενώ παράλληλα αποπειρώνται να παρεμποδίσουν και να φιμώσουν κάθε συνδικαλιστική δράση και παρέμβαση (όπως έγινε σε συνδικαλιστές του Ζωγράφου στους οποίους επιβλήθηκαν και πρόστιμα, αλλά και στις 7/4 την ημέρα πανελλαδικής δράσης της Ο.Ε.Ν.Γ.Ε., όπου αστυνομικοί ήρθαν σε ρήξη με υγειονομικούς και αλληλέγγυες), **η κυβέρνηση με υγειονομικά προσχήματα προσπάθησε και να «αναβάλει» την Πρωτομαγιά για την επόμενη εβδομάδα.** Για εμάς ωστόσο η Πρωτομαγιά είναι απεργία, είναι μέρα αγώνα και ελάχιστος φόρος τιμής στον αγωνιζόμενο κόσμο που έδωσε ακόμα και την ίδια του την ζωή στον βωμό των ταξικών διεκδικήσεων **και η κίνηση αυτή της κυβέρνησης μας ήταν ξεκάθαρο ότι αντανακλά μια προσπάθεια απονομηματοδότησης του ταξικού περιεχομένου της ημέρας, αντίληψής της ως μία ακόμα αργία ή τυπικό εορτασμό και απόκρυψης του προταγματικού χαρακτήρα της, που στην παρούσα συνθήκη καθίσταται πιο επίκαιρος από ποτέ.**



Το Βίωμα της Πανδημίας στο Περιθώριο



Στο δημόσιο λόγο κυριαρχεί το αφήγημα της ατομικής ευθύνης, ως το μοναδικό μέσο για την προστασία της δημόσιας υγείας. Κρατικοί φορείς και Μ.Μ.Ε. προβάλλουν τη συστράτευση όλων, ανεξαρτήτως κοινωνικής και ταξικής θέσης, απέναντι σε έναν «αόρατο εκθρό». **Με την εφαρμογή της καμπάνιας «Μένουμε σπίτι», πραγματοποιείται ένας σαφής διαχωρισμός των ανθρώπων, στη βάση της ανεπάρκειας των απαραίτητων μέσων και συνθηκών ατομικής υγιεινής και της παντελούς έλλειψης δυνατότητας για κοινωνική αποστασιοποίηση.** Όλα τα μέτρα που έχουν επιβληθεί από την ελληνική και όχι μόνο κυβέρνηση, είναι προφανές ότι δεν μπορούν να έχουν καθολική εφαρμογή, αλλά αφορούν μόνο άτομα που διαθέτουν σπίτι, καθαρό νερό και πρόσβαση σε μέσα προστασίας (γάντια, μάσκες, αντισηπτικά).

Για μετανάστ(ρι)ες, τσιγγάνους-ες -Ρομά, φυλακισμένες-ους, άστεγες-ους, άτομα που είναι εξαρτημένα από δομές, όχι μόνο δε λαμβάνεται κανένα μέτρο προστασίας, αλλά δημιουργούνται και οι συνθήκες που τα αφήνουν περισσότερο εκτεθειμένα. Οι συνθήκες αυτές, σε συνδυασμό με την πλήρη απουσία κρατικού σχεδιασμού που να τα περιλαμβάνει, οδηγούν πολλές φορές στη ψυχική και φυσική τους εξόντωση.

Αρχικά και παρόλη την υποτιθέμενη επαγρύπνηση για τα μέτρα προστασίας από τον κορονοϊό, **οι μετανάστ(ρι)ες εξακολουθούν να στοιβάζονται στα Κ.Υ.Τ. σε πλήρως ακατάλληλους χώρους όπου διαβιούν υπό άθλιες συνθήκες με μηδαμινή πρωτοβάθμια περίθαλψη και φαρμακευτική κάλυψη. Με βάση τις τελευταίες εξαγγελίες της κυβέρνησης για τον περιορισμό της εξάπλωσης του ιού, τα κέντρα κράτησης μεταναστ(ρι)ών μετατράπηκαν σε κλειστές δομές, γιγαντώνοντας έτσι το ήδη υπάρχον πρόβλημα συνωστισμού.** Ταυτόχρονα, με αφορμή την τοποθέτηση ATMs εντός των camps, διακόπηκε το πενιχρό επίδομα που λάμβαναν από την Ύπατη Αρμοστεία του ΟΗΕ. Με αυτόν τον τρόπο, η κυβέρνηση κατάφερε να στερήσει από τις-τους μετανάστ(ρι)ες το βασικό μέσο απόκτησης των αναγκαίων αγαθών και παράλληλα, να ικανοποιήσει ένα χρόνιο αίτημα μιας μερίδας της τοπικής κοινωνίας, που θέλει τους-ις μεταναστ(ρι)ες πλήρως αποκομμένους-ες από το ντόπιο πληθυσμό.

Η ρατσιστική πολιτική του κράτους επισφραγίστηκε στην περίπτωση του camp της Ριτσώνας, όπου το πρώτο επιβεβαιωμένο κρούσμα οδήγησε στο να τεθεί ολόκληρο το camp σε lockdown, βάζοντας νοσούντες και μη να διαβιούν μαζί, με πρόφαση την προστασία των ντόπιων. Οι ακόμα πιο ασφυκτικές συνθήκες που δημιουργούνται στα κέντρα κράτησης μεταναστών, σε συνδυασμό με το νέο νόμο (που εφαρμόζεται για όσα εισέρχονται στον ελλαδικό χώρο από 1/3/20) που αναιρεί το δικαίωμα υποβολής αίτησης για παροχή ασύλου, πυροδότησαν αντιδράσεις από την πλευρά μεταναστ(ρι)ών με αποκορύφωμα τις πρόσφατες απεργίες πείνας. Τέτοιοι αγώνες πραγματοποιήθηκαν μεταξύ άλλων στο Παρανέστι Δράμας και στο ΠΡΟ.ΚΕ.Κ.Α. του Κ.Υ.Τ. Μόριας, όπου τα αιτήματα των απεργών πείνας για ανθρώπινες συνθήκες διαβίωσης, απαντήθηκαν με βίαιη καταστολή.

Παρόμοιες εστίες αντίστασης, όπως αυτές των μεταναστ(ρι)ών στα κέντρα κράτησης, δημιουργήθηκαν μεταξύ και άλλων κοινωνικών ομάδων που βρίσκονται στο περιθώριο. Σε μια σειρά από χώρες, συμπεριλαμβανομένης της Ελλάδας, οι φυλακισμένες, φοβούμενες τον κίνδυνο της μετάδοσης του κορονοϊού, κινητοποιούνται ενάντια στις συνθήκες συνωστισμού, στις ανεπαρκείς συνθήκες υγιεινής και ενάντια στην κατάργηση των επισκεπτηρίων από τους συγγενείς τους. Από την Κολομβία, όπου η εξέγερση σε φυλακή της Μπογκοτά κατέληξε σε δεκάδες νεκρούς και τραυματίες, μέχρι τη γειτονική μας Ιταλία, **κινητοποιήσεις έγιναν σε πολλά σωφρονιστικά ιδρύματα, με κοινό αίτημα των κρατουμένων την αποσυμφόρηση των φυλακών και την ελεύθερη πρόσβαση στην υγεία.**

Ακόμη, η απομόνωση ολόκληρων πληθυσμών που πλέον κανονικοποιείται με το πρόσχημα της καραντίνας, επεκτείνεται **και στην περίπτωση των Ρομά.** Η επιβεβαίωση του πρώτου θετικού κρούσματος στον καταυλισμό της Νέας Σμύρνης στη Λάρισα σήμανε την **περαιτέρω περιθωριοποίηση τους από τον κοινωνικό ιστό** και ταυτόχρονα τους απέκοψε από τις παροχές του κράτους πρόνοιας, οδηγώντας στην ενίσχυση των ρατσιστικών αντανάκλαστικών των ντόπιων. Βέβαια, οι θανατοπολιτικές των κρατών δεν περιορίζονται στην τακτική της απομόνωσης κοινωνικών ομάδων. **Άστεγοι/ες, ΑμεΑ, άτομα εξαρτημένα από δομές και ψυχικά νοσούντες βίωναν και πριν την εμφάνιση μιας πανδημίας την παντελή αδιαφορία των κυβερνήσεων.** Το κράτος αντί να προχωρήσει προς έναν σχεδιασμό που θα στοχεύει στην μεγαλύτερη προστασία και μέριμνα για τις πιο ευάλωτες και ευπαθείς ομάδες, εθελουφλεί και επιλέγει την πλήρη απαξίωση τους, μετατρέποντας τους στα πιο πιθανά θύματα.

Η πολιτική του «Μένουμε σπίτι» θεωρεί δεδομένη όχι μόνο την ύπαρξη στέγης, αλλά και την de facto ασφαλή διαβίωση σε αυτή. Η πραγματικότητα όμως διαφέρει, με τα κρούσματα ενδοοικογενειακής και έμφυλης βίας να έχουν αυξηθεί. **Το μέτρο της «οικειοθελούς» καραντίνας μεταφράζεται για πολλές θηλυκότητες και άτομα της Λ.Ο.Α.Τ.Κ.Ι.+ κοινότητας, σε παραμονή στο ίδιο σπίτι με τον κακοποιητή τους, με τα θύματα να μην έχουν πρόσβαση στο νομικό μηχανισμό προστασίας.** Στην Ελλάδα πληθαίνουν τα κρούσματα έμφυλης βίας και παρατηρείται αύξηση των κλήσεων που αφορούν την άσκηση ψυχολογικής ή/και σωματικής βίας λόγω σεξουαλικού προσανατολισμού ή ταυτότητας φύλου. Η αύξηση των θυμάτων της πατριαρχίας εσκεμμένα λαμβάνεται υπόψη ως παράπλευρη απώλεια της πανδημίας, αποσιωπώντας το ίδιο το φαινόμενο της έμφυλης βίας.

Αποδεικνύεται από όλα τα παραπάνω, πως ο πραγματικός υπεύθυνος για την όξυνση των κοινωνικών ανισοτήτων δε μπορεί να είναι ο κορονοϊός. Αυτός απλά έδωσε την ευκαιρία στις κυβερνήσεις να εφαρμόσουν τις πολιτικές τους με πρόφαση την υγεία, προκαλώντας έτσι τη γιγάντωση ήδη υπαρκτών παθογενειών της κοινωνίας.

Παραλίες Λέσβου - Αφίξεις εν μέσω Πανδημίας

Το τελευταίο διάστημα, στο νησί τη Λέσβου είχαν φτάσει 152 μετανάστες, εκ των οποίων οι 127 παρέμειναν για έναν μήνα στις παραλίες, όπου αποβιβάστηκαν. 25 άνθρωποι που εισήλθαν το Μάρτιο στα όρια του δήμου Μυτιλήνης διέμεναν αρχικά σε ένα παλιό λεωφορείο στο πλάι του κολυμβητηρίου, σε περικλειστο από κάγκελα χώρο του επιβατηγού λιμανιού της πόλης και στη συνέχεια μεταφέρθηκαν σε αποθήκη στον Καρα Τεπέ. 32 άνθρωποι (εκ των οποίων 11 ανήλικοι και μία έγκυος 8μισι μηνών) σε παραλία της ΒΑ Λέσβου, 56 άνθρωποι (εκ των οποίων 30 ανήλικοι, με 4 από αυτούς να είναι ασυνόδευτοι, και 2 χρόνιες πάσχουσες) στο λιμάνι της Πέτρας και 39 άνθρωποι (εκ των οποίων 7 παιδιά και 3 χρόνιοι πάσχοντες) σε ένα παρεκκλήσι έξω από το χωριό της Κλειούς, παρέμειναν σε άθλιες συνθήκες για πάνω από 20 μέρες. Μεγάλος αριθμός ατόμων κοιμόταν μαζί στην κάθε σκηνή, εκτεθειμένοι στις καιρικές συνθήκες, χωρίς πρόσβαση σε μπάνιο, τους δίνονταν μία φορά την ημέρα φαγητό από την Ύπατη Αρμοστεία και δεν υπήρχε καμία παροχή ιατροφαρμακευτικής περίθαλψης ούτε και η δυνατότητα να μεταβούν στις δομές υγείας του νησιού. Η παραμονή τους στις παραλίες όπου κατέφθασαν στηρίχθηκε στην υποτιθέμενη αναγκαιότητα να παραμείνουν σε καραντίνα, ώστε να αποφευχθεί η μετάδοση του ιού από πιθανά κρούσματα. Παρήλθε όμως περίπου ένας μήνας μέχρι να καταγραφούν επίσημα και να μεταφερθούν τελικά στο οργανωμένο Κ.Υ.Τ. της Μόριας, ενώ στις ακτές του νησιού συνεχίζουν να βγαίνουν βάρκες μεταναστών(ριών).



Κ.Υ.Τ. Μόριας

Στις ασφυκτικές συνθήκες του Κ.Υ.Τ. Μόριας (όπου διαβιούν τουλάχιστον 22000 άτομα, ενώ είναι σχεδιασμένο για 3000), προστίθεται εν μέσω πανδημίας και η αστυνομοκρατία γύρω από το camp, ο περιορισμός της δυνατότητας εξόδου από αυτό (επιτρέπεται η έξοδος από τις 07:00 έως τις 19:00 και μόνο 30 άτομα ανά ώρα) και η διανομή του φαγητού που γίνεται μόνο μια φορά τη μέρα. Το ρόλο της αστυνομίας ενισχύει και μέρος του ντόπιου πληθυσμού, που εκτελεί αυτόκλητες περιπολίες γύρω από το χωριό της Μόριας, οι οποίες συχνά καταλήγουν σε επιθέσεις εναντίων των μεταναστών(ριών), με αποκορύφωμα τον πυροβολισμό δύο ανθρώπων με κυνηγετική καραμπίνα στις 22/04. Ο εγκλεισμός υπό αυτές τις άθλιες συνθήκες συμβάλλει στην όξυνση των εντάσεων, με αποτέλεσμα την εμφάνιση περισσότερων και σκληρότερων περιστατικών βίας, συνθήκη η οποία παρατηρείται σε όλα τα προσφυγικά camp (βλ. και πρόσφατες πυρκαγιές στο Βαθύ Σάμου). Ο θάνατος του 16χρονου στις 08/04 που κατέληξε άγρια μαχαιρωμένος και οι τραυματισμοί των ανηλίκων από την πτέρυγα Α, αποτελούν τα πιο πρόσφατα παραδείγματα της ακραίας κατάστασης που επικρατεί εντός του hotspot.

Συστήματα Υγείας- 10 Τρόποι να μη Νοσήσει Κανείς - αλλά κυρίως η Οικονομία

Η πανδημία Covid-19 έρχεται για πρώτη φορά μετά από πολλά χρόνια να δοκιμάσει σημαντικά τα συστήματα υγείας, κυρίως σε χώρες οι οποίες ανήκουν στον αυτοαποκαλούμενο Δυτικό κόσμο. Όσο ο κορονοϊός εξαπλώνεται, τόσο τα σαθρά θεμέλια των «ανεπτυγμένων» οικονομιών αποκαλύπτονται, και χώρες όπως οι ΗΠΑ, η Αγγλία και η Ιταλία μετράνε κάθε μέρα χιλιάδες νεκρούς. Ο ιός γίνεται η αφορμή να κλονιστεί η «ασφάλεια» και «ευημερία» των πολιτών, έννοιες κεντρικές στο αφήγημα της νεοφιλελεύθερης προόδου. **Χώρες που αποτελούν πρότυπα εξέλιξης και ευζωίας αδυνατούν να ανταπεξέλθουν στην εξάπλωση μιας πανδημίας, μιας και η υγεία που αντιμετωπίζεται με όρους εμπορεύματος (και κέρδους), δεν μπορεί ποτέ να αφορά το συλλογικό καλό του πληθυσμού.** Το ελληνικό συγκείμενο φυσικά δεν αποτελεί εξαίρεση, μιας και το παγόβουνο των προβλημάτων του εθνικού συστήματος υγείας ήρθε στην επιφάνεια πολύ νωρίς μετά την άφιξη του ιού στη χώρα.

Είναι κοινή γνώση πως το ελληνικό σύστημα υγείας είχε ήδη συρρικνωθεί σε σημαντικό βαθμό, ως αποτέλεσμα της εφαρμογής των πολιτικών λιτότητας κατά την περίοδο της «κρίσης» και των μνημονίων, που με τη σειρά τους οδήγησαν στη μείωση του προϋπολογισμού για την υγεία κατά 50% από το 2010.

Το κλείσιμο ή η ιδιωτικοποίηση νοσοκομειακών μονάδων -πάνω από 10 νοσοκομεία από το 2013-, η χρόνια υποστελέχωση των μονάδων υγείας όλων των βαθμίδων και η έλλειψη σε υλικά και εξοπλισμό, δυσχέραιναν τις συνθήκες εργασίας για το ιατρονοσηλευτικό προσωπικό και υποβάθμιζαν την παροχή υπηρεσιών υγείας πολύ πριν την έλευση του νέου ιού.

Η κυβέρνηση της Ν.Δ. με πρωθυπουργό τον Κ. Μητσοτάκη, αποδεικνύοντας τη συνέχεια του κράτους, επέλεξε ήδη από την εκλογή της την προαγωγή και την εντατικοποίηση αυτής της πολιτικής, γεγονός που δεν προκαλεί έκπληξη, καθώς ο τελευταίος ως υπουργός εργασίας επί κυβερνήσεως Σαμαρά ήταν εκ των θιασωτών των πολιτικών που προωθούσαν τις ελαστικές σχέσεις εργασίας και τις απολύσεις στο δημόσιο τομέα. Συνεχίζοντας την ίδια παράδοση είδαμε την ιδιωτικοποίηση μιας ολόκληρης πτέρυγας δημόσιου νοσοκομείου, τις τοποθετήσεις ακατάλληλων προσώπων σε κρίσιμες διοικητικές θέσεις των μονάδων υγείας και την ενθάρρυνση της παρουσίας ιδιωτών-επιχειρηματιών στον τομέα της υγείας ευρύτερα. Όλα αυτά προμήνυαν ούτως ή άλλως ένα ζοφερό μέλλον για το Ε.Σ.Υ, πόσο μάλλον στην παρούσα συνθήκη, που κληθήκαμε να έρθουμε αντιμέτωποι με μια υγειονομική κρίση μεγέθους ικανού να επισπεύσει την κατάρρευσή του.

Εμείς να «Μείνουμε Σπίτι», Ε.Σ.Υ ;

Τα μέτρα που λήφθηκαν για την αντιμετώπιση της πανδημίας, με κεντρικό άξονα την καραντίνα όπως αναλύθηκε παραπάνω, αποβλέπουν αποκλειστικά στον περιορισμό της ταχείας εξάπλωσης του ιού, έχοντας μάλιστα αμφισβητούμενη αποτελεσματικότητα όσον αφορά τη μακροπρόθεσμη διαχείριση της πανδημίας. Τι γίνεται ωστόσο όταν κάποιος νοσήσει, και αναγκαστεί να αναζητήσει τις υπηρεσίες παροχής υγείας του Ε.Σ.Υ;

Το πρώτο που καλείται να κάνει είτε κάποιος που νοσεί, είτε κάποια επαγγελματίας υγείας που εξετάζει ασθενείς με ύποπτα συμπτώματα, είναι να απευθυνθεί στον Ε.Ο.Δ.Υ, τον κεντρικό φορέα διαχείρισης της πανδημίας, ώστε να λάβει οδηγίες. Η δημιουργία από τον Ε.Ο.Δ.Υ. τηλεφωνικών κέντρων (υπο)στελεχωμένων, από εργαζόμενους χωρίς υγειονομική κατάρτιση, που καλούνται να κάνουν διαλογή τηλεφωνικά χρησιμοποιώντας ερωτηματολόγια τεσσάρων ερωτήσεων, έχει ως αποτέλεσμα οι οδηγίες που θα λάβει τελικά να είναι το λιγότερο άχρηστες -συνικά όμως και επικίνδυνες. Αυτό από τη μια οδηγεί όσους νοσούν να απευθυνθούν στον ιδιωτικό τομέα, μία συνθήκη που όχι μόνο πλήττει την ιδέα της δημόσιας και δωρεάν υγείας, αλλά αποβαίνει και ιδιαίτερα επικίνδυνη για τμήματα του κοινωνικού ιστού που δεν έχουν αυτή τη δυνατότητα, καθώς αποκλείονται από οποιαδήποτε ιατρική βοήθεια. Από την άλλη, οι οδηγίες του Ε.Ο.Δ.Υ. που απευθύνονται στο ιατρονοσηλευτικό προσωπικό και αφορούν τη διαχείριση των ύποπτων κρουσμάτων, τη χρήση των μέσων ατομικής προστασίας και την -αξιοπερίεργα περιορισμένη- περίοδο καραντίνας, αποτελούν ξεκάθαρη απόδειξη της αδιαφορίας του κράτους σχετικά με την προφύλαξη των εργαζομένων σε νοσοκομεία και κέντρα υγείας, και φανερώνουν την ανεπάρκεια του να διασφαλίσει την υγεία των ανθρώπων που στελεχώνουν τους χώρους αυτούς. Αυτό έχει σαν αποτέλεσμα όχι μόνο την αύξηση της πιθανότητας νόσωσης τους -ενώ μάλιστα πολλές και πολλοί από αυτούς ανήκουν σε ευπαθείς ομάδες- αλλά και την εν δυνάμει μετατροπή των μονάδων υγείας σε εστίες μετάδοσης του ιού.

Αν κανείς καταφέρει να προσπεράσει ζωντανός το εμπόδιο του Ε.Ο.Δ.Υ., θα φτάσει αμέσως μετά να αναρωτηθεί σχετικά με τη συνθήκη που επικρατεί στους χώρους των νοσοκομείων και των κέντρων υγείας. Εδώ, η απάντηση έρχεται, σε συνέχεια του αφηγήματος περί ορθής διαχείρισης της κρίσης από την κυβέρνηση, με μια ρητορική περί στελέχωσης των χώρων αυτών και ενίσχυσης τους με υλικό εξοπλισμό. Οι απαντήσεις αυτές φυσικά δίνονται σε μια προσπάθεια δημιουργίας ενός αισθήματος σωστής διαχείρισης του ζητήματος, και προβολής του πρωθυπουργού ως ηγέτη-σωτήρα. Αν εξετάσουμε ωστόσο με λίγο μεγαλύτερη προσοχή αυτές τις εξαγγελίες, διαπιστώνουμε αφενός την υποκριτική στάση της κυβέρνησης απέναντι στους εργαζομένους και αφετέρου την προσπάθεια επέκτασης της εμπλοκής του ιδιωτικού τομέα στην δημόσια υγεία.

Βασικοί άξονες αντιμετώπισης κάθε τέτοιας κρίσης ιδανικά θα ήταν η διενέργεια διαγνωστικών test, η αύξηση της διαθεσιμότητας σε κλίνες Μ.Ε.Θ. και οι προσλήψεις του αναγκαίου επιπλέον προσωπικού. Όσον αφορά τα test είναι χαρακτηριστική η φειδωλή πραγματοποίηση τους στα δημόσια νοσοκομεία, τόσο λόγω της έλλειψης αναλώσιμων όσο και λόγω των οδηγιών του Ε.Ο.Δ.Υ., που έρχονται σε αντίθεση ακόμα και με τις αντίστοιχες οδηγίες του Π.Ο.Υ. Έτσι λοιπόν, σε αυτούς-ές που δεν πληρούν τα αυστηρά και περιορισμένα κριτήρια για την διενέργεια ελέγχου, οι ιδιωτικές κλινικές προσφέρουν απλόχερα την δυνατότητα αυτή, με test τα οποία υπερκοστολογούν. Ακόμη πιο ενδιαφέρον είναι ότι μόνο η δειγματοληψία γίνεται ιδιωτικά, ενώ η ανάλυση του δείγματος πραγματοποιείται στα ελάχιστα πιστοποιημένα κρατικά εργαστήρια, με την ανάλογη μεταβίβαση του κόστους και την υπερφόρτωση αυτών. Το πρόβλημα εντείνει η μη επίταξη ιδιωτικών μικροβιολογικών εργαστηρίων και η άρνηση, από πλευράς κυβέρνησης, για την παραχώρηση άδειας ανάλυσης test σε άλλα κρατικά και πανεπιστημιακά ιδρύματα. Όσον αφορά τώρα στο κομμάτι των Μ.Ε.Θ., η εμπλοκή του ιδιωτικού τομέα επεκτάθηκε και εκεί, μιας και η «επίταξη» των ιδιωτικών κλινικών είναι στην πραγματικότητα μίσθωση με το διπλάσιο ημερήσιο κόστος. Επιπλέον η συμφωνία της κυβέρνησης με τις ιδιωτικές κλινικές, ώστε οι τελευταίες να μη νοσηλεύουν ασθενείς που νοσούν από κορονοϊό, αναθέτει ακόμα περισσότερο το βάρος της αντιμετώπισης της πανδημίας στο αποδυναμωμένο Ε.Σ.Υ..

Σε συνέχεια των επίπλαστων μέτρων έρχονται να προστεθούν οι υποτιθέμενες προσλήψεις στον χώρο της υγείας. **Οι συνεχείς διακηρύξεις για ενίσχυση με ιατρονοσηλευτικό προσωπικό του Ε.Σ.Υ. μεταφράστηκαν σε 350 προσλήψεις ιατρών με την ιδιότητα του επικουρικού, ελαστικές συνθήκες εργασίας και συμβάσεις μικρού χρονικού διαστήματος.** Τα παραπάνω έρχονται μάλλον σε αντίθεση με την επικοινωνιακή προσπάθεια της κυβέρνησης να ηρωποιήσει το υγειονομικό προσωπικό παρουσιάζοντάς το ως «εμπροσθοφυλακή» στη μάχη κατά του κορονοϊού, που το μόνο που προσέφερε τελικά προς ενίσχυση αυτών ήταν το χειροκρότημα της Μαρέβας. Από το πλάνο της αντιμετώπισης των ελλείψεων του Ε.Σ.Υ. δεν θα μπορούσε φυσικά να λείπει ο εθελοντισμός, ένα από τα βασικά στοιχεία της νεοφιλελεύθερης πολιτικής. **Ουσιαστικά, η «σημαντικότερη» προσπάθεια στελέχωσης του Ε.Σ.Υ. από το Υπουργείο Υγείας έγινε υπό την μορφή της απλήρωτης εργασίας και υπό το πρόσχημα της προσφοράς, απευθυνόμενη μάλιστα ως επί των πλείστων, σε προπτυχιακούς φοιτητές και συνταξιούχους επιστημών υγείας.**

Το Ε.Σ.Υ. δεν είναι για Σένα

Πέρα από όλες τις παραπάνω προβληματικές, που αφορούν την ανταπόκριση του Ε.Σ.Υ. στην συνθήκη της πανδημίας, ακόμη περισσότερα ζητήματα ανέκυψαν ως αποτέλεσμα της αδυναμίας προσαρμογής στην παρούσα κατάσταση, των τακτικών παροχών του. Τα κατώτερα οικονομικά στρώματα πλήττονται δυσανάλογα περισσότερο από τη εν λόγω δυσλειτουργία, καθώς **το κλείσιμο των δημόσιων εξωτερικών ιατρείων έχει ως αποτέλεσμα άνθρωποι που δεν έχουν πρόσβαση στην ιδιωτική υγεία να μένουν άνευ ιατρικής παρακολούθησης**. Χρονίως ή μη, πάσχοντες ασθενείς, των οποίων η μοναδική παροχή υγείας γίνεται από το δημόσιο σύστημα, βρίσκονται στην καλύτερη περίπτωση υπό τηλεφωνική ιατρική παρακολούθηση ή, στο χειρότερο σενάριο, αποκλεισμένοι από κάθε μορφή παροχής υγείας. **Επιβεβαιώνεται έτσι ακόμα μια φορά ότι η κοινωνική τάξη ενός ανθρώπου αποτελεί προγνωστικό για την υγεία του**. Όλα αυτά είναι απότοκος ενός συστήματος που οργανώνεται γύρω από την έννοια του κέρδους και της εκμετάλλευσης του εργαζόμενου, και δημιουργεί τέτοιες ανισότητες που επιτρέπουν σε άτομα όπως ο κύριος Μαρινάκης να έχουν Μ.Ε.Θ. στο σπίτι τους, ενώ την ίδια στιγμή η 40χρονη γυναίκα από την Καστοριά να πεθαίνει μόνη της στο σπίτι ακολουθώντας τις οδηγίες του Ε.Ο.Δ.Υ..

Εμείς λοιπόν, ως εργαζόμενες-οι, που βιώνουμε ήδη εδώ και δύο μήνες στην καθημερινότητα μας τα αποτελέσματα της διαχείρισης της πανδημίας, αδυνατούμε να πειστούμε για την ορθότητά της, πάρα την εικόνα εξαιρετικής επιτυχίας που προβάλλουν τα εγχώρια και ξένα Μ.Μ.Ε.. Βλέποντας την από ετών υπάρχουσα κατάσταση του συστήματος υγείας και αντιλαμβανόμενες τις επιπλέον ανάγκες που προκύπτουν εν μέσω μιας υγειονομικής κρίσης, μας φαίνεται **απαραίτητη η λήψη μέτρων υγειονομικού χαρακτήρα που στόχο θα έχουν την έστω και ετεροχρονισμένη οργάνωση του**. Ακόμη, κρίνουμε πιο απαραίτητη από κάθε άλλη φορά, την **ισότιμη και εύκολη πρόσβαση όλων στις μονάδες παροχής υγείας, γιατί αν κάποιοι μένουν με τον κορονοϊό αβοήθητοι, νιώθουμε αβοήθητες όλες**.



Απομόνωση από τα Πάνω - Αλληλεγγύη από τα Κάτω

Ενάντια στις υπάρχουσες συνθήκες των απαγορεύσεων, της εντατικοποιημένης καταστολής, του εργασιακού μεσαίωνα και της γενικευμένης απομόνωσης και αποσύνδεσης των ζώων, **πολλά κομμάτια της κοινωνίας συνεχίζουν να αντιστέκονται, ενώ νέοι αγώνες αναδύονται και ριζοσπαστικοποιούνται, αποδομώντας την κυρίαρχη αφήγηση, με συγκρουσιακή αντιπληροφόρηση, έμπρακτη αλληλεγγύη και αγωνιστική διεκδίκηση.**

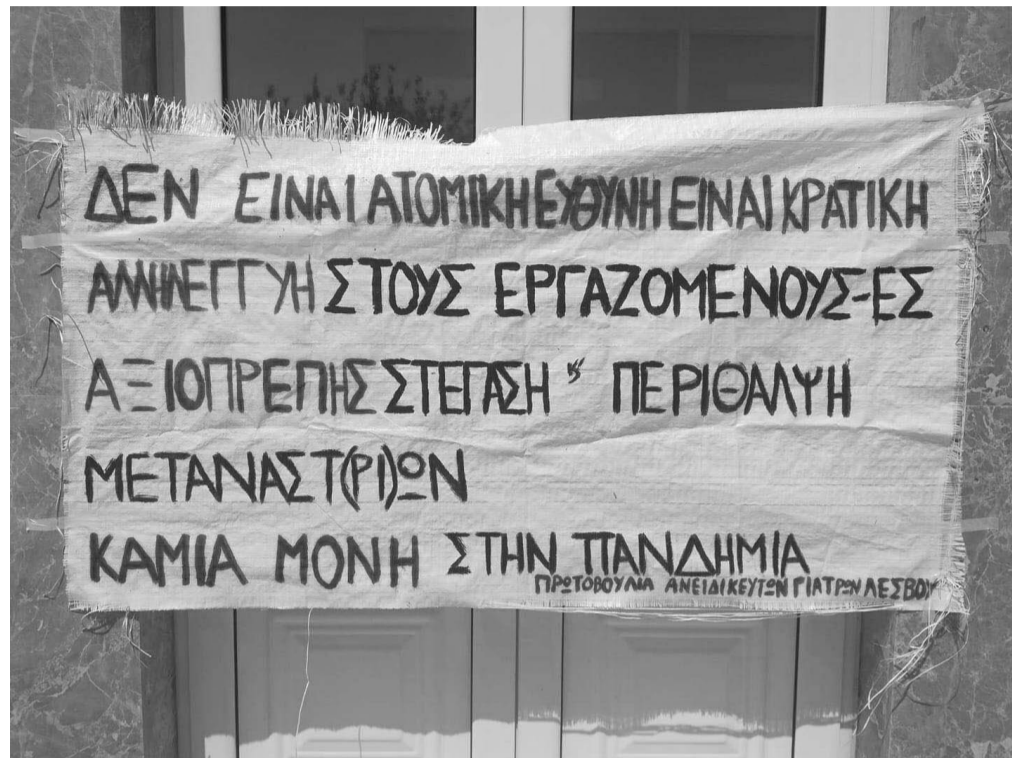
Στο κομμάτι της αλληλεγγύης και ενώ οι επίσημοι θεσμοί αδιαφορούν για την κάλυψη των βασικών αναγκών των μη προνομιούχων, παλιές και νεοσύστατες ομάδες και συλλογικότητες επιμένουν στο πρόταγμα της αλληλεγγύης από τα κάτω. Είδαμε το προηγούμενο διάστημα κινήσεις συγκροτημένες και άλλες πιο αυθόρμητες να οργανώνουν συλλογικές κουζίνες, συλλογές τροφίμων και ειδών πρώτης ανάγκης και μοιράσματα σε μετανάστ(ρι)ες, άτομα με δυσκολία μετακίνησης ή οικονομική δυσχέρεια, σε επίπεδο γειτονιάς αλλά και πόλης. Δράσεις σαν αυτές αντιμετωπίζουν αυτή την κρίση, όπως και κάθε κρίση, ως **συνθήκη ενδυνάμωσης και οικοδόμησης νέων σχέσεων αλληλοστήριξης και ανάδειξης της σημασίας της συλλογικοποίησης της αγωνίας και της συντροφικότητας μεταξύ των καταπιεσμένων, ως αντιπροτάγματα στον ατομικό δρόμο, τόσο στη συγκεκριμένη συγκυρία όσο και στη διαρκή μάχη για μια άλλη κοινωνία.**

Στο κομμάτι των εργασιακών διεκδικήσεων, το πλαίσιο που διαμορφώθηκε από την πανδημία ανέδειξε με εκκωφαντικό τρόπο τις σύγχρονες ανεπάρκειες του καπιταλιστικού συστήματος και οδήγησε στη **συγκρότηση κινημάτων με κοινά αιτήματα σε διεθνές επίπεδο.** Στην Ελλάδα συνεχίζουν να γίνονται τόσο μεμονωμένα όσο και μαζικά, παραστάσεις διαμαρτυρίας, στάσεις εργασίας και απεργίες.

Απολύσεις, εργοδοτική αυθαιρεσία και μη ανανεώσεις συμβολαίων με κρατικές πλάτες, μη στήριξη του Ε.Σ.Υ. εν μέσω πανδημίας και το νέο πολυνομοσχέδιο για την παιδεία αποτελούν κοινό τόπο των διεκδικήσεων διαφορετικών κομματιών του εργατικού και εργαζόμενου κόσμου. Νοσοκομεία όπως ο Ευαγγελισμός και το Γ.Ν.Π.Ιωαννίνων είδαμε να μετατρέπονται σε κέντρα σύνδεσης αγώνων που έλαβαν ακόμα και μαχητικό χαρακτήρα, απωθώντας την απόπειρα καταστολής τους, ενώ σε παράσταση διαμαρτυρίας στο Υπ. Εργασίας που καλέστηκε από πρωτοβάθμια σωματεία, συσπειρώθηκαν εργαζόμενες και εργαζόμενοι στον ιδιωτικό και δημόσιο τομέα, καλλιτέχνες, εκπαιδευτικοί και υγειονομικοί.

Τέλος, ένα κομμάτι του κινήματος που αποσιωπείται πλήρως από την καθεστωτική ενημέρωση, είναι αυτό των εγκλειστών. **Οι αγώνες φυλακισμένων και μεταναστ(ρι)ών/προσφυγ(ισσ)ών συνεχίζονται** εν μέσω πανδημίας, με διαμαρτυρίες (Μόρια, Θήβα, Κορυδαλλός, Δομοκός) και απεργίες πείνας (ΠΡΟ.ΚΕ.ΚΑ. Λέσβου, φυλακές Λάρισας) που καθιστούν τα διαχρονικά τους αιτήματα για άρση του εγκλεισμού και χωρική αποσυμπίεση πιο επίκαιρα από ποτέ, καθώς εν προκειμένω οι άθλιες συνθήκες διαβίωσης τους είναι και δυνητικά θανατηφόρες (βλ. και πρόσφατο θάνατο κρατούμενης στις φυλακές Ελαιώνα Θήβας). Σε παρόμοιο πλαίσιο εντάσσεται και **ο αγώνας των φαντάρων μέσω του δικτύου Σπάρτακος** για άμεση άρση του συνωστισμού στα στρατόπεδα, μιας και οι ίδιοι υποχρεούνται να διαμένουν σε πολυπληθείς θαλάμους, χωρίς δικαίωμα εξόδου, και χωρίς τήρηση των βασικών μέτρων υγιεινής, αυξάνοντας τις πιθανότητες νόσωσης τους αλλά και με επιβάρυνση του ψυχισμού τους από τον εγκλεισμό. Εν αντιθέσει, τα μόνιμα στελέχη συνεχίζουν να μετακινούνται εντός και εκτός στρατοπέδου.





Αντί Επιλόγου

Στην προσπάθειά μας να αποτυπώσουμε όσο γίνεται την πραγματικότητα της πανδημίας όπως τη ζούμε και την αντιλαμβανόμαστε, καταλάβαμε ότι τα ζητήματα που ανακύπτουν στην παρούσα συγκυρία είναι αμέτρητα και αφορούν όλες τις πτυχές της ζωής όπως την ξέραμε.

Για εμάς η καραντίνα είναι κοινωνική απομόνωση, είναι φόβος του άλλου (μήπως είναι φορέας;), φόβος του εαυτού (μήπως είμαι εγώ φορέας;), είναι εργασιακή επισφάλεια, οικονομική αβεβαιότητα, είναι εξαρτητικές σχέσεις και ενοχικά συναισθήματα, είναι αποξένωση και μοναξιά, είναι καταστολή, πειθάρχηση των σωμάτων μας και πειθήνια εκχώρηση της αυτοδιάθεσης σε μια ανώτερη διαχειριστική δύναμη, στο βωμό μιας ασύμμετρης απειλής. Η επόμενη μέρα θα δείξει πώς επέδρασε αυτή η περίοδος στις σχέσεις και στον ψυχισμό όλων μας, η κανονικότητα που διαμορφώνεται θα δοκιμάσει τα αντανακλαστικά μας απέναντι σε νέους κανόνες και νέες δυναμικές.

Για όλους αυτούς τους λόγους στεκόμαστε απέναντι σε μια απειλή που έρχεται από τα πάνω να ορίσει τις ζωές και τα σώματα μας με περιοριστικούς και κατασταλτικούς όρους. Επιλέγουμε να συζητάμε τα ζητήματα διαχείρισης της δημόσιας υγείας με δικούς μας όρους και να μη συμμετέχουμε στην καταστροφολογία του κυρίαρχου. Αρνούμαστε να παγώσουμε τα κοινωνικά μας αντανακλαστικά, ενάντια στη δαιμονοποίησης της συλλογικής δράσης κατά τη διάρκεια της καραντίνας.

